

С а д р ж а ј

Светозар Влајковић - [Море у лифту](#)

Светозар Влајковић у драми Море у лифту, написаној пре неколико деценија, бави се сложеним мушко-женским односима два љубавна дуета. У занимљивом предговору, Влајковић описује време настанка драме и ток њене судбине; без сентименталности а са нескривеном аутоиронијом, Влајковић говори о времену у коме смо откривали светску позоришну авангарду не подлежући таутологији учених критичара и теоретичара постмодернизма који нам и данас неуморно објашњавају већ објашњено и усвајају већ усвојено. Вероватно се несвесно ослањајући на праузор – Јонескову Ћелаву певачицу – Влајковић својим љубавницима пре пружа упориште у осећању узајамног засићења нежношћу него у удробљавању и обесмишљавању језика. Ако је Јонеско помно пазио да му се у комаду не појави ни трун завичајних мотива, Влајковић инсистира на стандардима локалног начина живота и мотивима који условљавају понашање наше средње класе. У овоме комаду појављује се Влајковићев уморан и обезвољен јунак, кога ће писац потом проводити кроз своје романе у којима истражује психолошке валере односа жене и мучкарца које подједнако спајају и раздвајају љубавна осећања и мржња која из њих проистиче. [>>> види поговор](#)

Миладин Шеварлић - [Оптимист](#) - драма

У драми Оптимист Миладин Шеварлић разрађује своју омиљену тему – статус повученог, па и интровертованог интелектуалца у времену у коме се губе сви морални критеријуми. Драмско збивање смештено је у 1977. годину, што ће рећи у не тако давну савременост. Разочарани јунак Миодраг Радовановић, историчар и некадашњи активиста, одлучује да се врати у прве редове елите, па и по цену прављења трулог компромиса са политичком номенклатуром. Свестан је Миодраг да су тада једино постојећом партијом овладали ариности и скоројевићи, да више нема ни високих идеала ни политичке чистоте, да је настало време општег грабежа за уносним положајима, односно да је прокламовани идеал комунизма сада замењен суровим прагматизмом дневне политике, али жеља да се врати у центар моћи, да побољша лични и породични статус навешће га да пренебрегне сопствене етичке принципе и да се приклони свеопштем моралном расулу. Отуда се јавља његова очајничка потреба, да у финалу драме, скоро панично, објашњава супрузи Светлани, како наилазе боља времена, како ће се све у земљи поправити, како ће и они боље живети, односно, како ће тек сада бити цењене праве вредности... [>>>](#)
[види поговор](#)

Мухарем Дурић - [Писта](#)

Мухарем Дурић написао је драму Писта као својеврсну посвету невиним жртвама недавног рата. Дурићево штиво тече у неколико паралелних рукаваца којима се прате стања, размишљања и догађаји неколиких драмских лица. Али, иза тих слика појединачних судбина, назире се разливена, мутна и неухватљива сценографија и иконографија ратних дејстава. Другачије речено, све што нам Дурић износи као део појавности, личних или заједничких судбина, налази се у некој релацији према рату који је свуда у окружењу и који ломи породице, најчешће оне немоћне јединке као што су деца. Мухарем Дурић је помно изградио слику света који се безнадно урушава, ослањајући се на детаље које пажљиво предочава у кратким секвенцама; пошто је понудио општу, обеспокојавајућу слику стања, Дурић започиње причу о Нику, јунаку драме, и његовој великој љубави, Еви. Све се велике љубави трагично завршавају, па се и ова о којој пише Дурић окончава Евином смру због опакe болести. Тиме писац жели да нас подсети да подједнако зависимо и од оних општих, заједничких ситуација и од интимних, личних доживљаја који – тек испреплетани и узајамно повезани – творе наше животе... [>>](#)
[>](#) [види поговор](#)

Слободан Жикић - [Братско Војевање](#) - трагокомедија из новије историје

Слободан Жикић комад Братско војевање започиње у жанру комедије а завршава га као трагедију. Реч је о драмском штиву које се заснива на збивањима из не тако далеке прошлости, на догађајима везаним за распад Југославије. До сада створена временска дистанца, као и наше невољно стечено искуство, пружају читаоцу ове драме могућност да – не само препознају ситуације – већ и “учитају” своја тумачења тих истих ситуација. Јунаку драме Боривоју, официру ЈНА, руши се свет када у Словенији започиње напад на војску; тај Боривојев свет, вели Жикић, начињен је од демагошких парола и партијске фразеологије. На путу сазнања и трпљења којим Боривоје мора да прође, да би се личном патњом искупио за површност којом је прихватио живот, драмски јунак схвата да се егзистенција породице не састоји од идеолошких флоскула, да су и он и читава његова ужа и шира породица постали колатерална штета политичког слепила и неспособности врха армије којој је посветио радни век... [>>> види поговор](#)

Зоран Стефановић - [Словенски Орфеј](#) - обредни случај

Зоран Стефановић се драмом Словенски Орфеј враћа у подручје блиско драмским писцима, што ће рећи посеже за реинтерпретацијом античких митова. У новијој историји српске драме матрицу митова – грчких, римских или средњовековних – понајвише су користили Велимир Лукић и Јован Христић у време када је једино било могућно алузијом говорити о савременом добу. Зоран Стефановић не користи мит о Орфеју као његови претходници, већ настоји да успостави ново тумачење митолошке грађе и да у њеним оквирима изгради нове, другачије односе међу драмским јунацима. Све то писац чини користећи тековине постмодерне, слободно и лежерно се служећи анахронизмима, иронијом и гротеском као основним драматуршким оруђем. Ако су се људи променили и постали гори него у митској прошлости, ни богови нису постали ништа бољи ни честитији, па се вечита борба за превласт на Олимпу наставља свом жестином којом се могу мрзети рођена браћа – Дионис и Аполон – док је Орфеј личност која се непрекидно налази у процепу између туђих амбиција и сопствене недоречености која произилази из његове људске несавршености... [>>> види поговор](#)

Федор Шили - [Козји гроб](#)

[\[Illegible text\]](#)